

TFG

VÍDEO DE CREACIÓ BASAT EN EL CONTE *BOIRA A LES BUTXAQUES* CALIDOSCÒPIC

Presentat per Lidia Rodríguez Piquer

Tutor: Adolfo Muñoz

Facultat de Belles Arts de Sant Carles

Grau en Bellas Artes

Curs 2014-2015

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA
FACULTAT DE BELLES ARTS DE SANT CARLES

RESUM I PARAULES CLAU

La present proposta tracta d'explicar la realització del treball titulat *Calidoscòpic*, un vídeo de creació personal basat en el conte *Boira a les Butxaques*, de Maria Dolors Alibes i Riera. D'aquesta historia s'ha extret una idea principal: tractar d'atrapar les coses que no es poden tocar, com els sentiments o les sensacions. Aquesta idea és fonamental per a crear una peça audiovisual nova, on es porten a terme els coneixements tècnics adquirits durant el Grau en Belles Arts, així com mostrar una sensibilitat artística pròpia.

Seguirem aquest treball des del moment en què va sorgir la idea fins a arribar al resultat final. Mostrarem els referents més importants que s'han utilitzat i explicarem les decisions que a poc a poc s'han anat prenent durant el procés.

Destaquem sobretot la importància dels efectes especials i de la postproducció, part fonamental de l'estètica visual de la nova peça creada.

CONTE - VÍDEO - COLOR - EFECTES ESPECIALS

AUDIOVISUAL- MÚSICA - POSTPRODUCCIÓ

AGRAÏMENTS

A Cristina, la meua principal confessora i assessora. La que m'ha fet les preguntes justes als moments justos i em dóna sempre els millors consells.

A Maica i Rocío, que sempre m'han valorat tan positivament i m'han donat tota la seua ajuda i suport.

A Alex, que ha aguantat tots els meus sermons sobre el treball, tot i que la majoria li sonava a *xíno*. Gràcies per no deixar que em rendira i per estar sempre, sobretot en els moments d'estres.

A Sara, la meua protagonista. Sense la teua ajuda i professionalitat aquest treball no haguera quedat igual. Gràcies també per ser el teu suport aquests dos últims anys a la carrera. Estic segura que el futur ens prepara coses bones i ens tornarà a unir prompte (professionalment o personalment).

I per últim, gràcies als meus pares, per aguantar tant de secretisme i de misteri. Espere que tot aquest esforç que he realitzat el valoren i es puguin sentir orgullosos del que he fet.

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	5
2. PROPOSTA DE TREBALL I OBJECTIUS	6
2.1 QUE?	6
2.2 ON?	8
2.3 COM?	9
2.4 QUI?	12
2.5 ELS OBJECTIUS D'AQUEST TREBALL	13
3. DESENVOLUPAMENT DEL TREBALL	14
3.1 PREPRODUCCIÓ	14
3.2 PRODUCCIÓ	19
3.3 POSTPRODUCCIÓ	20
4. CONCLUSIONS I VALORACIONS FINALS	24
5. BIBLIOGRAFÍA	26
6. ÍNDEX D'IMATGES	27
7. ANNEX	28

1. INTRODUCCIÓ

“¿Alguna vez has pensando, al recordar ese día soleado junto al mar, que ojalá pudieras sentir en este mismo instante el calor agradable de los rayos sobre tu piel? ¿O el sabor salado del agua en tus labios? O sentir la fragancia que te envolvía cuando una persona a la que extrañas te abrazaba, o que aparezca de repente el olor a pan recién cortado y chocolate caliente que te recibía al volver de la escuela a la hora de la merienda. Quizá es la textura del pelaje de aquella mascota a la que adoras o el estruendo de risas al unísono que despierta una broma ingeniosa en la sala de cine.

¿Qué pensarías si te dijera que todo eso puede recogerse en un simple tarrito y volverlo a sentir en cualquier momento? Y no, no hablo de simplemente recordar esa sensación, hablo de sentir. ¡Escojo cuidadosamente mis palabras!

Revivirlo.

Ahora. En este preciso instante. En este mismo lugar. [...]"

En tarros de cristal – Cristina Montiano¹

En el present treball hem tractat de realitzar una proposta de vídeo-creació de principi a final: En primer lloc descriurem com va ser l'aparició de la guspira que va desencadenar tota aquesta bogeria de projecte.

Tractarem d'explicar les diferents fases per les quals ha passat la narració i l'estil d'aquesta nova obra fins a arribar a la proposta final i la realització de tota ella: *storyboard*, preparació de rodatge, gravació i edició en *After Effects*. Analitzarem els principals referents utilitzats i explicarem els motius que s'han pres en consideració a cada part per a prendre les decisions més apropiades

Tot aquest desenvolupament tractarà de complir amb un objectiu principal: traslladar l'espectador a aquest nou conte audiovisual.

1 MONTIANO, C. *En tarros de cristal*.

2. PROPOSTA DE TREBALL I OBJECTIUS

Mai és fàcil afrontar el repte de realitzar un treball, i menys encara si es tracta del treball final de grau. Jo no meu he pogut ni imaginar fins ara, i reconec, que imposa el full en blanc. Per això al començar un projecte hi ha una sèrie de preguntes que cal fer-se.

A continuació tractaré de desglossar-les i respondre-les per a explicar la idea que s'intenta mostrar en aquest treball. Encara que aquestes parts queden diferenciades, la peça s'ha tractat sempre de forma conjunta, en la que tots els factors intervien en la decisió dels altres.

2.1 Que?

La primera de les preguntes

La meua proposta naix dels records de la infantesa. D'eixes coses que guardes a la memòria de quan eres menut i no saps realment perquè, i que de sobte un dia rebroten inesperadament. A continuació intentaré explicar com vaig arribar a ella.

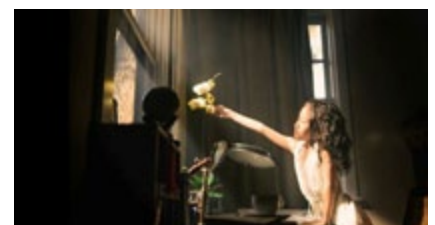
Tractant de buscar idees i inspiració i després de moltes hores visualitzant vídeos i treballs a diferents xarxes socials, finalment vaig trobar-me en aquest curtmetratge a *Vimeo*:

Guy Pooles, The light and the little girl, 2014.

Dalt a la dreta, imatge gràfica del curtmetratge.

Baix, fotogrames de la mateixa obra.

Títol: The light and the little girl²

Direcció: Guy Pooles

Guió: Jih-E Peng i Gui Pooles

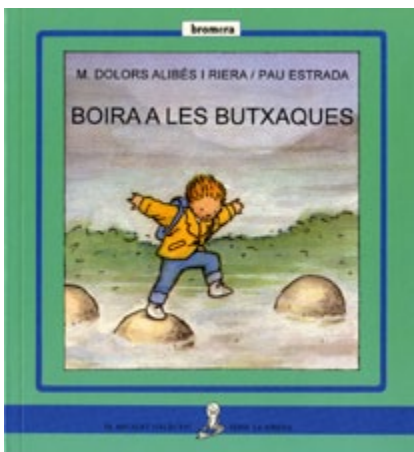
En aquesta peça audiovisual observem, en un llenguatge líric i sense cap tipus de diàleg oral, la innocència d'una xiqueta que tracta d'atrapar la llum del vespre. Arribat a cert punt, frustrada en els seus intents de capturar-la amb les mans, la xiqueta tracta d'atrapar la llum amb un pot de vidre i de guardar eixa escalfor i calidesa. Colors molt suaus i càlids, plànols de molt de detall i música instrumental i senzilla que confereix a l'escena una atmosfera de pau i serenitat. La historia compta amb una xicoteta lliçó: de vegades hi ha coses que estimem, però que no podem posseir.

I vaig pensar per a mi: "Que coses tenen els xiquets... Perquè intentaran guardar les coses que no es poden tocar?... Un moment! Si jo ja conec una història així! El meu conte de Boira a les butxaques! On deu ser? Ja fa més de 10 anys que no el veig, però el recorde perfectament."

Vaig començar a córrer com una boja per ma casa tractant de trobar-lo, però no vaig tenir sort. Vaig preguntar a amics i familiars si algú el tenia a casa. Però res. Afortunadament, a internet vaig trobar-ne alguns fragments:

Camino a poc a poc, perquè porto boira a les butxaques [...] quan arribi a casa la posaré en un pot de vidre que ja tinc a punt. El taparé ben tapat amb un tap de rosca. [...] Llavors demanaré a la mare que escrigui en una etiqueta adhesiva: Boira recollida al pati a l'hora del pati [...].³

Pot ser sembla un conte qualsevol, res d'extraordinari, però a mi sempre em va agradar. No era la típica historia amb un final evidentment feliç i uns personatges i mons fantàstics o situacions heroiques, sinó que parlava d'un xiquet qualsevol en una ciutat qualsevol, que simplement es guardava la boira que havia recollit a l'escola. Pot ser, quan era menuda, no li vaig donar tanta importància a aquella història; però, amb el temps em va fer plantejar moltes preguntes: ¿Perquè li interessava tant la boira? ¿Perquè voldria algú guardar-la? ¿És que aquell xiquet no tenia res millor a fer que passejar-se amb les mans a les butxaques? Em fascinava. Despertava la meua curiositat. I se m'havia quedat a la memòria. És una d'aquestes coses que formen part de la teua vida sense saber massa bé per què.

Mª Dolors Alibés i Riera, *Boira a les butxaques*, 1999.
Imatge de portada del conte.

2 POOLES, G. The light and the little girl.

3 ALIBÉS, Mª D. Boira a les butxaques.

És aleshores en aquest moment quan el meu cap començà a cavil·lar i a donar voltes a una idea que encara no he pogut llevar-me del cap: Havia de ser el meu projecte. Era una idea preciosa i es mereixia aquest protagonisme. Tot seguit començà el bombardeig d'idees, estils, imatges, sons, colors, paraules i ganés. Ja sabia el que volia contar. Ara quedava la resta.

Va arribar a ser tal la meua obsessió amb aquest conte, que cada vegada que em sentia bloquejada o en algun camí sense sortida, em negava a abandonar. Potser haguera sigut més fàcil deixar-ho estar i començar de nou amb algun altre projecte des de zero, però sabia que si no acomplia aquesta proposta, cap altra em podria il·lusionar de la mateixa forma en què aquest ho feia. I ja no em vaig fer mai enrere.

2.2 On?

El format per a materialitzar la proposta

Respecte a aquesta pregunta, cal sobretot justificar-la d'acord amb la formació que he adquirit al llarg de la carrera.

I és que jo no em pensava que acabaria al món audiovisual, perquè me l'imaginava molt complicat i tècnic. Sempre havia pensat que em centraria més en disseny, fotografia, il·lustració... però la imatge en moviment arribà un dia a la meua vida, i la va canviar per complet. A més, he pogut comptar amb uns professors que m'han ensenyat a apreciar més encara aquest llenguatge i a aprofitar les seues qualitats comunicatives.

Per això, un dels punts que tenia clar per a aquest treball era que utilitzaria un suport de vídeo per a fer aquesta reinterpretació. I no és exagerat si dic que resulta molt adient perquè m'ofereix moltes possibilitats a l'hora de contar una història i la forma de fer-ho, ajudant-me a deixar la narració oberta a moltes interpretacions. També, com la meua idea implicava un punt màgic o sobrenatural, em permetia introduir efectes especials en postproducció.

Aquest últim punt, és el que més m'interessava, ja que és de les coses que he descobert que més m'agraden: la postproducció. Es poden fer vertaderes meravelles amb només un poc d'imaginació i un ratolí (i moltes hores cara la pantalla, clar).

En resum, el format de vídeo per a aquest projecte reuneix les qualitats que m'interessen per a poder tractar com es mereix aquesta història i posar en practica els meus coneixements adquirits durant el grau en BBAA.

2.3 Com?

A la cerca d'un estil adient

El *Com* es refereix a un equilibri entre estil i narració, que no sempre va ser fàcil d'aconseguir. Amb el meu perfil d'estudiant en Belles Arts devia prestar gran atenció als detalls, a buscar una estètica atractiva i a mostrar els meus coneixements tècnics. Per altra banda, sabia que era important tindre un bon discurs darrere del meu treball que poguera interessar al públic. La dificultat més gran apareixia quan cap de les dues parts podia restar importància a l'altra. Devien trobar-se en sintonia.

En primer lloc em vaig encabotar en tractar de plasmar de forma més o menys fidel el conte original, però no mostrava res nou ni propi. A més, comptava amb la complicació d'intentar ser fidel a l'estil que ja marcava la història. Per aquests i altres motius va ser descartada ràpidament. L'única cosa no volia perdre d'aquesta idea, i del conte original, era el fet d'atrapar totes eixes coses que no es poden atrapar i conservar-les en pots de cristall, ja que considerava que era el tret més recognoscible de la història original.

Vaig desenvolupar una variant en la qual un xiquet atrapava en els pots de vidre totes aquelles coses que preocupaven als seus pares i que feien que no pogueren passar temps junts. Era una mena de crítica a la societat moderna plena de preses on es viu per a treballar i les coses petites i senzilles es van quedant oblidades. Pot ser no era una mala idea, però vaig decidir seguir buscant idees que es pogueren ajustar millor al que volia. Havia de donar-li una volteta més a la història.

A la següent idea vaig tractar de portar el conte al món dels adults, remarcant aspectes com la nostàlgia i la memòria. Açò quedava reflectit en la figura d'un personatge adult protagonista que es dedicava de manera professional a atrapar aquests records. Dintre d'aquest tema principal, el conte es dividia en una sèrie de personatges secundaris amb les seues pròpies històries, molt diferents entre si, que mostraven el dia a dia d'aquesta particular persona i com atrapava aquestes vivències. Alguns exemples d'aquestes històries eren:

- Una xica que havia perdut al seu promés en un accident i volia conservar la seva olor, que encara perdurava en una jaqueta.
- Un avi que volia conservar la rialla del seu nét, al qual ja no podia veure.
- Una parella amb xiquets xicotets que volia reviure els seus moments de pau a la platja quan eren joves.

Resultava tot molt tràgic. A més, en aquest punt la balança pesava massa a la part de la història. Massa personatges complexos, massa escenaris i poc estil definit. Per això sabia que devia simplificar la història i tractar de buscar una millor línia estilística. Aleshores, comentant-lo amb el meu entorn, la història de *Boira a les butxaques* i la meua idea de convertir-lo en un vídeo de creació nou, arribà a mans d'una amiga meua i, afortunadament, ella va saber transformar-la en un nou conte: *En tarros de cristal* (anteriorment citat). Així em vaig adonar que les coses es podien fer més senzilles i que impressionava més mostrar el peculiar procés que tot el que hi havia darrere, i així deixar obertes les portes de la interpretació a l'espectador. És a dir: remarcar el *Que* guardo i el *Com* ho faig.

Pel que fa a la part estilística vaig buscar diferents referents que m'interessaren i el primer d'ells em portà a les pel·lícules de Wes Anderson.

Wes Anderson, a l'esquerra *Academia Rushmore*.

A la dreta *The Royal Tenenbaums*.

Mostren fotogrames de dues de les seues pel·lícules, on s'observa la simetria i la cuidada composició de cada plànol.

M'agrada molt com treballa aquest director amb la composició de l'escena. La simetria i rectitud dels enquadres i la col·locació d'elements en cada plànol em pareixen molt treballats i adients en els seus treballs. A més, la utilització dels colors sembla com si pintés al seu gust cada imatge, creant una harmonia de colors que ajuda en la pròpia narració de les pel·lícules.

Però aquesta ambientació molt recarregada i plena d'elements suposava que en el meu cas podien distreure l'espectador del que s'estava contant, ja que era una història molt més senzilla. El que sí que em va interessar molt va ser la seua utilització del color. A partir d'allí vaig buscar un estil més sobri i colorista, present en algunes fotografies de moda.

De esquerra a dreta: *Vogue Korea - After-party*, serie de fotografies per la edició de *Vogue de Korea*. Aldridge., *The colorful world of miles*. AORTA Editorial, *Majestically Shrunk*. Exemples de fotografia de moda on els colors son els protagonistes.

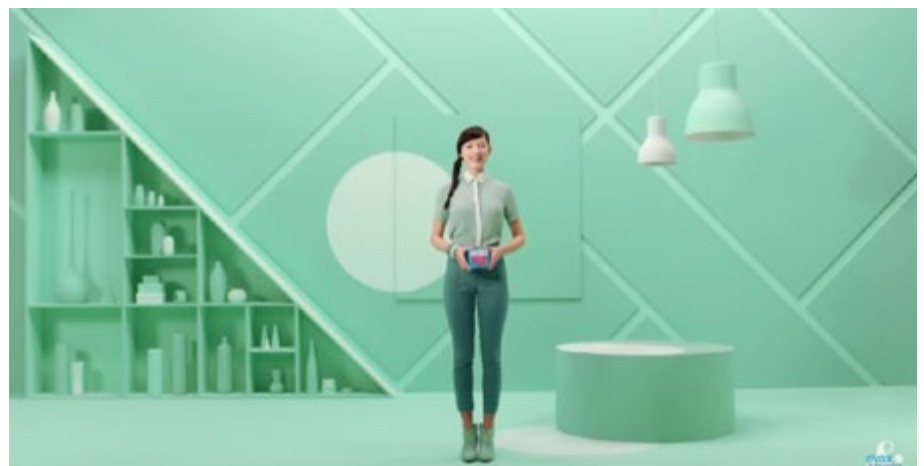
Aquests treballs em van agradar molt pels seus colors vius i els escenaris senzills. Creaven espais amb sols un parell d'elements, i el vestuari jugava un paper important en l'aspecte final de l'obra. Em va paréixer el més apropiat seguir per una línia estilística així.

També em va sorprendre un dia, una volta estava acabant de perfilar l'estil que m'interessava al meu treball, que em vaig topiar amb aquest anunci de la marca Veet a la televisió, que recollia la majoria de les coses que m'interessaven per al treball.

Spot Veet Easy Wax, 2015.
Fotogrames del Spot televisiu de la marca Veet.

Recorda molt als anuncis de compreses, com els de Evax, que solen ser ambientacions de color molt planes i vívides, com les anteriors imatges de moda. Al ser un format publicitari i tindre un temps reduït, contenen ritmes molt àgils i marcats, i els colors vius ajuden a captar l'atenció de l'espectador. Aquests aspectes m'interessaren molt per al meu treball.

Spot mini-packs Evax, 2014.
També mostra una estètica molt colorista, típica dels anuncis de compreses.

Totes les decisions que vaig prendre finalment gràcies a aquests referents, les detallaré en la fase de preproducció, així com l'elaboració del storyboard.

2.3.1 Pinterest

Aprofitant els avanços tecnològics propis d'aquests temps, vaig obrir perfil a la pàgina de Pinterest. En aquesta xarxa social, pots organitzar imatges, vídeos i pàgines web en un únic espai i organitzar la informació per taulells temàtics que pots crear tu mateix.

Així és com vaig obrir el taulell de *Boira a les butxaques*, on he anat a poc a poc introduint tot allò que creia interessant a l'hora de crear el meu projecte. Es pot consultar l'enllaç a l'annex del treball.

2.4 Qui?

Es busca protagonista

Primer cal diferenciar entre el protagonista de la història i la cerca d'actor per al treball.

Al conte original era un xiquet d'uns 8 o 10 anys. Quan la idea principal era de reproduir el conte i també per a la variació que vaig realitzar més endavant, calia buscar un xiquet o xiqueta que l'interpretés i això podia causar moltes dificultats a l'hora de rodar. Aquest va ser altre dels motius pels quals vaig descartar finalment les dues opcions.

Després va vindre la idea de retratar la vida d'un personatge principal que tenia aquesta espècie de do i els seus clients amb les seues històries, el que implicava molts personatges i també molta complexitat innecessària a l'hora de rodar.

Per al personatge principal vaig tindre al cap tant que fora de gènere masculí com femení. Per al personatge masculí vaig pensar que podria tractar-se del mateix xiquet que s'havia fet gran i havia continuat amb la seua particular afició. En canvi, la segona de les opcions, la del personatge femení em va semblar finalment més apropiada, pel caràcter meticulós i sensible que volia mostrar durant el procés d'emmagatzematge d'emocions (uns aspectes culturalment i socialment lligats a la dona).

Finalment es va veure tot reduït, com ja hem explicat, en un únic personatge femení, per al qual vaig poder comptar amb la meua companya i amiga Sara Grifo. Ella ja coneixia el treball que volia realitzar i físicament encaixava en la idea que portava per a la protagonista.

2.5 Els objectius d'aquest treball

Aleshores, tal com hem indicat a les respostes, tractarem de realitzar una peça audiovisual, basada en les idees principals extreïdes del conte *Boira a les butxaques*. Comptarà amb una nova protagonista i buscarem d'aconseguir un equilibri entre història i estil. La utilització dels efectes especials proporcionarà al relat un punt de màgia i fantasia.

Per això en aquest treball ens plantejarem els objectius següents:

- Contar una història que connecte amb el món de les sensacions.
 - Crear una visió nova del conte original que a la vegada respecte la seua essència: atrapar les coses que no es poden tocar.
- Configurar un llenguatge personal, identificable i adient al què s'està contant.
 - Buscar referents estilístics en diferents àrees del món de l'art que ajuden en la creació de la proposta i reforcen les decisions a prendre.
- Saber treballar amb un equip professional de rodatge.
 - Planificar una producció audiovisual.
 - Treballar amb videocàmeres, equips d'il·luminació, atrezzo, actriu...
- Utilitzar adequadament les eines d'edició i postproducció.
 - Mostrar l'aprenentatge adquirit durant el Grau en Belles Arts.

3. DESENVOLUPAMENT DEL TREBALL

En aquest apartat detallarem les fases que ha seguit el projecte una vegada configurada la idea principal. Mostrarà com la idea concebuda es transforma primer en esbós o storyboard i com a poc a poc pren forma fins a convertir-se en una peça audiovisual.

3.1 PREPRODUCCIÓ

Com hem indicat, la història final que anem a contar s'ha anat simplificant amb el temps amb la intenció d'equilibrar la balança estil-narració. Comptarem amb un únic personatge central: la xica que és capaç de guardar les coses que no es poden guardar i centrarem gran part del treball en buscar una estètica pròpia.

Tots els referents utilitzats han sigut molt importants per al desenvolupament del treball, encara que tots no es troben presents de la mateixa manera, ja que han ajudat a descartar algunes idees i a decidir-se per altres. Tots ells han desembocat en una proposta colorista, atractiva visualment i amb una xicoteta història al darrere.

La narració del vídeo tracta de mostrar aquest peculiar procés d'atrapar les coses que no es poden tocar. En una primera fase del relat, es mostren aquestes "sensacions" que la protagonista vol capturar i que experimenta en primera persona. En una segona fase, es mostra el procés que utilitza per capturar-les.

L'acció se situa en un espai indeterminat, quasi flotant, ja que el lloc no és rellevant per a la història, i no creia necessari afegir més informació a l'escena. Aquest aspecte el vaig decidir gràcies a les fotografies de moda mostrades, ja que podia recrear una escena amb un parell d'elements i que al mateix temps aquest ompliren de color la imatge. També vaig considerar que un espai així connectava millor amb el llenguatge infantil.

Al vídeo vaig decidir no utilitzar paraules. Ni escrites ni parlades. Al traslladar un conte en paper al format audiovisual no creia necessari aquest tipus de llenguatge. Volia que les imatges contaren la història per elles mateixes, ja que podia resultar redundant afegir algun text.

Vists tots aquests aspectes, vaig haver de tenir en compte una nova consideració tècnica: el lloc per a rodar. Si, com estava afirmant, volia un espai indeterminat i ple de colors, el millor que podia fer era utilitzar un plató de *chroma*. El fons verd d'aquest espai em permetria canviar-lo de color per

qualsevol altre, així com desenvolupar sense grans problemes els possibles efectes especials que anava a utilitzar.

Una vegada definits aquests xicotets aspectes, calia establir una paleta de colors que acompanyaren a l'estètica que s'havia triat. El primer que vaig decidir va ser el del vestuari de la protagonista: un vestit color blau clar. Aquest vestit, que es trobava al meu fons d'armari, em va paréixer perfecte des del primer moment. És un vestit llis, d'un color blau clar i en una forma senzilla, és a dir: Color i simplicitat. Dos aspectes que volia potenciar al treball i que podien ajudar a configurar el caràcter de la protagonista en particular i del vídeo en general.

A partir d'ací vaig elaborar una xicoteta mostra de colors per veure de forma simplificada com podien quedar en escena.

Imatge de les proves de color per al treball.

Durant aquest procés de selecció, vaig tindre en compte que no podia utilitzar el verd, o que si volia fer-ho, devia anar amb compte, ja que el rodatge es realitzaria en un plató de *chroma* per a la millor edició del material. Per això, finalment em vaig decantar per la tríada del groc, el blau i el taronja. Crec que aquests tres colors es complementen i s'ajusten de forma molt escaient i atractiva.

Tenia la història, tenia els colors i sabia els meus referents i el que volia aconseguir. El següent pas era clar: elaborar el *storyboard* per assegurar-me del que volia capturar amb la càmera.

Al plànol observem el cos de la protagonista, que dóna voltes. Es realitzarà algun efecte en postproducció.

Imatge de la cara de la xica. Es va apropant a poc a poc el plànol mentre les mans es retiren. S'han d'incloure imatges en matte painting.

Plànol dels peus.
Realitzar un moviment amb ells.

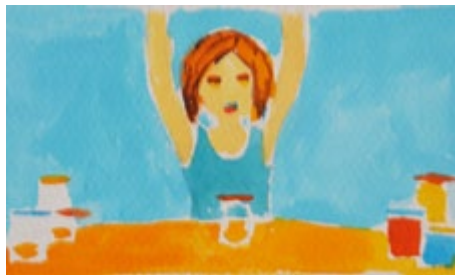
Mirada de la protagonista.
També ha d'utilitzar-se per al matte painting.

Plànol on es mostra a la xica en el seu lloc de "treball" amb pots vuits i pots plens, corresponent a si tenen o no sensacions incloses.

Es veu com treu un pot i desenrosca la tapa.

Alça els braços al cel.

Es veuen les emocions mostrades anteriorment en el matte painting que estan flotant en l'ambient. Ella mou els braços per agafar-los.

Ràpidament tapa el pot i es veu com es van emplenant.

Ella observa el pot per comprovar que ha aconseguit capturar les emocions.

Aquestes imatges que he indicat que s'han d'incloure en alguns plànols corresponen a tres dels elements que configuren la vida: La terra, l'aigua i el foc. Fan referència als instints més primaris, a allò més bàsic de tot ésser viu i de l'existència. A respirar, a beure, a escalfar-se i a sentir, a més, era fàcil identificar aquests elements amb els colors que havia triat: groc per a la terra, blau per a l'aigua i taronja per al foc.

De forma simultània, vaig dedicar part del temps a escollir un tema musical per al treball. Havia de ser alegre, amb un cert toc de música pop i infantil. Un ritme marcat i àgil. Si, com els anuncis de *Veet* i *Evax*. I crec que vaig trobar la peça indicada. El tema *Gear -Doll-* de 1ktekujiro, que vaig trobar a Jamendo de forma gratuïta i amb dret de còpia i distribució sense fins comercials.

Una volta tenia clares totes aquestes coses, arribava el moment del rodatge. Vaig preparar tot el necessari:

- Els pots de cristall, fonamentals en aquest treball. Els vaig pintar les tapes en groc i taronja, i sols els interiors d'alguns pots amb els colors que havia triat. Amb la utilització dels pots buits i dels plens volia representar si aquests contenien o no els sentiments i les emocions emmagatzemades i així fer-ho d'una forma visual.

- Vaig buscar idees per al maquillatge.

- Vaig remenar per casa buscant un mantell per a la taula (que finalment em tocà pintar de color groc).

- Triarem unes sabates i uns calcetins de colors, com en alguns referents de moda que havia vist.

- Amb tot açò clar, passem a la fase de producció i rodatge.

3.2 PRODUCCIÓ

El rodatge del treball es va realitzar al plató número 1 de la Facultat de Belles Arts, ja que compta amb un fons per a *chroma*. Ja hem explicat el perquè d'aquesta decisió. A més, tenim la sort de comptar amb bones instal·lacions a la facultat.

La càmera que utilitzarem va ser una Canon EOS 500D amb objectiu fixe de 50mm.

Els plànols que devíem rodar ho vam fer amb trípode, per a major estabilitat de la imatge, i no ho vam fer per ordre cronològic, sinó segons el tipus de plànol que era (primer els més generals fins a arribar als plànols de detall). Ho vam fer així perquè hi havia plànols que requerien enquadres molt pareguts, i així s'aconseguia un millor resultat.

Durant el rodatge, que va durar un matí sencer, es va respectar al màxim possible les decisions preses en la preproducció i reflectides al *storyboard*. Tot i així, vam deixar lloc a l'experimentació i la improvisació, i tractarem de buscar altres enfocaments més originals.

Les directrius indicades a l'actriu van ser poques, ja que ella ja coneixia el projecte i el seu caràcter. Tot i això es buscava una interpretació que connectés i emfatitzés amb el públic des d'una certa distància, com situant-se en una bombolla aïllada de concentració.

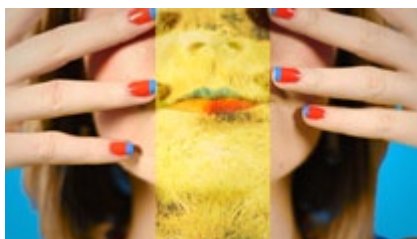
D'aquesta part crec que no cal destacar molt més, ja que on s'ha realitzat el gros del treball és a la taula d'edició d'*After Effects*.

3.3 POSTPRODUCCIÓ

Aquesta ha sigut la part del treball que més m'ha interessat i en la que més he treballat, tot i que òbviament, amb una bona preparació de les fases prèvies.

Primer de tot, vaig fer una selecció dels plànols que havien eixit millor i que utilitzaria a la composició i ajuntar-los tots en una única carpeta.

El següent pas va ser preparar els plànols: Primer calia realitzar unes correccions de color per a què el *chroma* fora més fàcil de capturar.

Una vegada fet aquest pas, em vaig dedicar a substituir els fons verds pels blaus amb la ferramenta *Keylight* d'*After Effects*. Amb açò i unes correccions de color, alguns dels plànols ja estaven llestos per al muntatge final.

En canvi, amb els altres, vaig haver de treballar-los de forma diferent segons el que volia aconseguir. Ara detallaré les tècniques més importants utilitzades:

- *Mattes* de seguiment: Aquest és un dels recursos que més he utilitzat, ja que funcionen molt bé amb el que es vol contar en la història (sentiments o sensacions que la protagonista experimenta en primera persona). Aquests *mattes* s'han fet amb talls rectes, potenciant la composició de colors. Mostren les diferents imatges que hem comentat dins de la silueta de la protagonista.

Aquestes imatges que s'inclouen en els *mattes* corresponen a tres dels elements que configuren el món: La terra, l'aigua i el foc, que ja he citat anteriorment.

A l'esquerra, de dalt a baix, fotogrames dels diferents passos portats a terme:

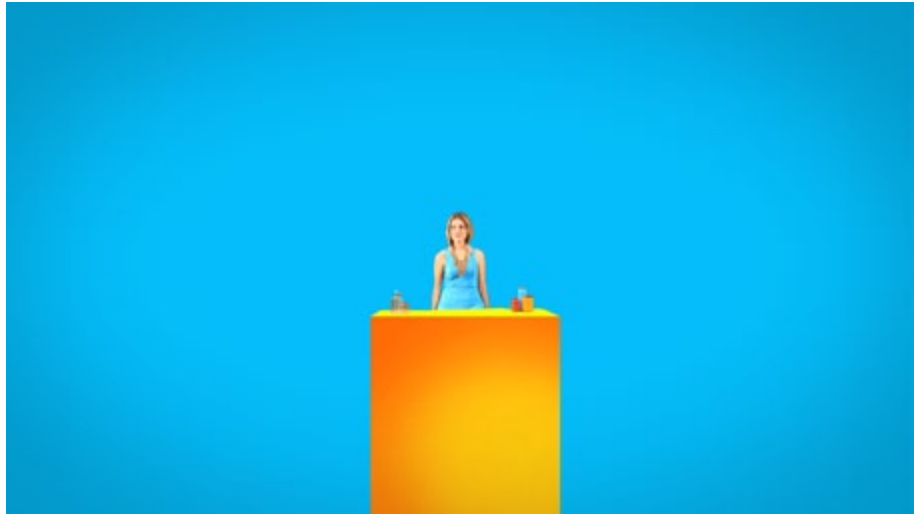
1. Remarcar el fons verd del *chroma*.
2. Llevar el fons amb la ferramenta *Keylight*.
3. Col·locar el nou fons blau i la màscara amb el vídeo.

A la dreta, fotograma del resultat final.

- *Matte Painting*: El vaig utilitzar per a mostrar aquest espai indeterminat i infinit. Vaig realitzar l'escenari a *Photoshop* i el vaig traslladar a *After Effects*, col·locant la taula sobre el vídeo com si es tractés d'un adhesiu.

A l'esquerra, de dalt a baix, fotograma del plànol de partida i l'arxiu de *photoshop* amb el nou espai creat. A la dreta, el resultat final.

- Animació de màscares: Imprescindible per a introduir les sensacions de la protagonista dins del pot de vidre. Vaig difuminar un poc els límits per a la millor integració dels elements.

També vaig utilitzar aquesta tècnica per a crear l'efecte del pot de vidre transparent que es plena. Vaig rodar la mateixa escena des del mateix punt de vista dues vegades: la primera amb un pot buit, i la segona amb un pot pintat.

Fotograma del pot emplenant-se amb les màscares a l'interior.

Durant la postproducció, s'han utilitzat altres tècniques de forma més puntual, com els efectes de calidoscopi, accelerar-ralentitzar el temps, efecte de vinyeta...

Al llarg de la realització del treball han anat apareixent diferents entrebancs, que s'han intentat solucionar de la millor forma possible. El primer d'ells, i per a mi el més molest, va ser el haver de treballar la neteja i preparació dels plànols per separat, ja que la capacitat del meu ordinador per a processar tanta informació junta no era suficient. Així, una vegada preparats els arxius per separat els vaig unificar en una única composició final.

Altra de les dificultats va ser que, a vegades, el verd del chroma i el blau del vestit quasi no es diferenciaven, però va ser fàcilment solucionable durant el procés de preparació dels plànols.

L'última de les dificultats va ser amb el penúltim plànol, on la xica agafa el pot ple i el mou per veure que tot està dins. Primerament volia que es veieren dins els tres vídeos, com en la imatge anterior, on s'està emplenant el pot, però va resultar molt difícil rastrejar el moviment per a què seguira el pot. A més, tampoc s'arribaven a distingir els vídeos per que resultaven molt menuts. Finalment, vaig decidir-me a utilitzar-los al fons de la imatge, amb l'efecte de calidoscopi

Per últim, per acabar el vídeo, vaig realitzar diferents correccions de color per a aconseguir que els blaus del vestit foren el mateix, així com fer més vius els colors i afegir un marc vinyetat negre que aporta major profunditat a la imatge. També vaig realitzar els títols de crèdit inicials i finals.

Fotograma del treball en la que la protagonista observa les emocions que ha capturat al pot.

3.3.1 El títol

Calidoscòpic del grec compost per “kállos” o “kálos” que equival a bell; “eidos” que significa forma o imatge i “skopein”, veure. És a dir, que es pot traduir per veure imatges o formes belles.

No vaig trobar convenient donar-li un títol a l'obra fins que no estigués acabant-la. Podríem dir que són manies meues o que en aquest aspecte són un poc mística, però m'agrada pensar que els títols s'acaben mostrant per ells mateixos, que acaben revelant-se al teu cap gràcies a tot els que has treballat amb els projectes. Almenys a mi em sol passar.

El fet és que aquest ho va fer. De sobte va aparèixer al meu cap aquest curiós instrument, ple de colors i formes que es mouen i que van creant belles imatges a la teua retina. Es tracta d'un joc infantil, conegut per tots, que connecta molt bé amb aquest món dels nens del conte del qual partim. També em va a ajudar a acabar de donar els últims retocs i un caràcter final al vídeo

3.3.2 La correspondència entre el storyboard i el resultat final

Finalment, m'agradaria destacar la relació que s'ha intentat mantenir entre el storyboard i el treball final. Crec que és on millor es manifesta la importància de tindre un treball planificat i que ja funcionava sobre el paper.

A la esquerra els fotogrames finals, a l'esquerra els seus corresponents al storyboard. Sobserven perfectament les similituds.

4. CONCLUSIONS

Primerament, per poder establir les conclusions cal tornar a nomenar els objectius que ens plantejàvem per veure si s'han aconseguit complir:

- Contar una història que connecte amb el món de les sensacions.
 - Crear una visió nova del conte original que a la vegada respecte la seua essència.

En aquest punt, supose que cada individu estableix un nivell d'empatia que l'uneix amb el relat. A mi, personalment, m'ha suposat un retorn a la infància, a retrobar-me amb les coses que m'agradaven de menuda. Per altra part, crec que s'ha respectat l'essència i idea principal del conte original, Boira a les butxaques. Eixa innocent i impulsiva necessitat de quedar-nos en les coses que experimentem crec que queda reflectit en la peça final.

- Configurar un llenguatge personal, identificable i adient a què s'està contant.
 - Buscar referents estilístics en diferents àrees del món de l'art que ajuden en la creació de la proposta i reforcen les decisions a prendre.

Respecte als referents utilitzats i a l'estil que s'ha creat finalment al treball, em sembla que s'han ajustat bé a la creació d'aquesta nova proposta. Possiblement els camins a seguir en la cerca d'estil hagueren pogut ser molt diversos (i així me'ls vaig plantejar), però crec que les decisions finals han estat les més adients.

- Saber treballar amb un equip professional de rodatge.
 - Planificar una producció audiovisual.
 - Treballar amb videocàmeres, equips d'il·luminació, atrezzo, actriu...

Tot i que és complicat treballar aquesta part essent només una persona, crec que he pogut ajustar bé la proposta a aquest fet.

- Utilitzar adequadament les eines d'edició i postproducció.
 - Mostrar l'aprenentatge adquirit durant el Grau en Belles Arts.

En aquest aspecte crec que he sabut reflectir els coneixements que he anat adquirint durant els últims anys del grau. Tot i que pot paréixer un muntatge senzill, la quantitat de passos a seguir amb tot el material i les diferents tècniques aplicades fan que requerisca de certa destresa tècnica.

En definitiva, crec que he pogut crear una nova proposta visualment atractiva, amb un enfocament personal i que recorda al conte original. A més, resulta un bon reflex del que he après durant els últims quatre anys. També cal considerar que he pogut portar a terme un gran projecte de forma individual i de principi a fi amb un resultat, personalment, satisfactori.

5. BIBLIOGRAFÍA

ALIBÉS, Mª D. *Boira a les butxaques*. Barcelona: La Galera, 1999

BYRNE, C. Foureyes. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/81512787>>

DUHAMEL, V. A veri short film. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/119920980>>

EVAX. Spot Minipacks de Evax Cottonlike. En: Youtube. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <https://www.youtube.com/watch?v=9pUB_vOjXNc&feature=share>

HOGAN, J. Small little things. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/96823376>>

MONTIANO, C. *En tarros de cristal*. En prensa.

POOLES, G. The light and the little girl. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/95141298> (15-8-2015)>

RAE. *Calidoscopio*. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<http://lema.rae.es/drae/?val=calidoscopio>>

ROMAN, A. The third and the seventh. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/7809605>>

TAGG, J. Mouse-X. En: Vimeo. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <<https://vimeo.com/86766083>>

VEET. Spot bandas Easy Wax. En: You Tube. [consulta: 2015-09-15] Disponible en: <https://www.youtube.com/watch?v=_4DUdEGt-80&feature=share>

6. ÍNDEX D'IMATGES

- 1- POOLES, G. The light and the little girl. Fotograma
- 2- POOLES, G. The light and the little girl. Fotograma
- 3- POOLES, G. The light and the little girl. Fotograma
- 4- POOLES, G. The light and the little girl. Fotograma
- 5- ALIBES I RIERA, Mª D. Boira a les butxaques, Barcelona: La Galera,1999.
- 6- ANDERSON, WES. Academia Rushmore. Fotogramas
- 7- ANDERSON, WES. The Royal Tenenbaums. Fotogramas
- 8- VOGUE KOREA. Afterparty
- 9- ALDRIDGE. The colorful world of miles
- 10- AORTA EDITORIAL. Majestically Shrunken
- 11- VEET. Spot Easy Wax. Fotograma
- 12- VEET. Spot Easy Wax. Fotograma
- 13- VEET. Spot Easy Wax. Fotograma
- 14- EVAX. Spot Minipacks Evax Cottonlike. Fotograma
- 15- RODRIGUEZ, L. Estudis de color per a Caleidoscòpic.
- 16- 26- RODRIGUEZ, L. Storyboard

7. ANNEX

7.1 Enllaç pàgina de Pinterest

<https://www.pinterest.com/lirodipi/boira-a-les-butxaques/>

7.2 En tarros de cristal

Cristina Montiano

¿Alguna vez has pensando, al recordar ese día soleado junto al mar, que ojalá pudieras sentir en este mismo instante el calor agradable de los rayos sobre tu piel? ¿O el sabor salado del agua en tus labios? O sentir la fragancia que te envolvía cuando una persona a la que extrañas te abrazaba, o que aparezca de repente el olor a pan recién cortado y chocolate caliente que te recibía al volver de la escuela a la hora de la merienda. Quizá es la textura del pelaje de aquella mascota a la que adoras o el estruendo de risas al unísono que despierta una broma ingeniosa en la sala de cine.

¿Qué pensarías si te dijera que todo eso puede recogerse en un simple tarrito y volverlo a sentir en cualquier momento? Y no, no hablo de simplemente recordar esa sensación, hablo de sentir. ¡Escojo cuidadosamente mis palabras!

Revivirlo.

Ahora. En este preciso instante. En este mismo lugar.

Tal vez no es un algo sensorial lo que necesitas, sino que buscas revivir un sentimiento. Ah, la indescriptible emoción del primer día de colegio, en la que conviven tantas otras. O la tranquilidad de sentirse en casa. ¿Quizá tú eres el que busca revivir la adrenalina de su primer viaje en montaña rusa?

Esas cosas preciosas son irrepetibles, dirás. Son cosas que no pueden atrparse, de ninguna de las maneras, para tenerlas al alcance de los sentidos en cuanto nos ataca la tristeza o el aburrimiento.

¿Qué me dirías, entonces, si te señalara a la persona que es capaz de recolectar todo aquello que no puede guardarse? Ahora. En este mismo instante. En este preciso lugar.

Yo la conozco, no te miento.

Es una chica maravillosa y nada fuera de lo común. Ni alta ni baja. Con el pelo castaño, ni corto ni largo. Unos ojos normales, unas orejas normales y unas manos normales. Eso sí, tiene la nariz un poco demasiado respingona. Siempre se preguntó a dónde iban esas cosas que no se pueden guardar. “Tienen

que ir a algún sitio”, se decía, “nada desaparece así como así”. Y tenía razón, esas sensaciones no se desvanecían sino que descubrió que quedaban en los objetos, lugares o personas que las habían provocado. Algunos en el bolsillo de una chaqueta, en botes de pintura o bajo las losas de piedra del suelo de la plaza. En una ocasión, encontró lo que buscaba en la comisura derecha de unos labios.

Pensarás que es magia, pero para ella es el día a día. La gente le encarga buscar y guardar esas cosas. Tiene un horario de trabajo, de 9:30 a 13:30. Por las tardes varía según la estación, según la luz, según lo que requiera el encargo. No siempre es fácil, pero ella lo consigue. Es la mejor recolectora que nunca se haya visto. ¿Ah, que pensabas que era la única capaz de hacer esto? También conozco a un niño que atrapa la niebla en los bolsillos de su abrigo pero nunca he podido descubrir por qué.

Quizá la hayas visto alguna vez. Suele pasear mucho, a veces sin tregua, otras parándose a observar de vez en cuando. Siempre con una bandolera de la que surge un agradable sonido de cristal chocando. Cuando encuentra lo que busca, lo que una persona sentada al otro lado de la mesa de su cocina le ha descrito en un susurro entre sorbo y sorbo de café... pues bien, cuando lo encuentra, saca uno de esos botes de cristal que lleva a todas partes. Desenrosca la tapa y, con mucho cuidado, se acerca lentamente hacia lo que quiere atrapar. Esas cosas no se toman nada bien que se las guarde, compréndelas, les gusta vivir a su aire, y por ello se acerca con sumo sigilo. Como haríamos con un gato al que no se quiere espantar.

Las busca, las encuentra y las recoge. Tan sencillo como eso. Tiene un 100 % de efectividad, sus clientes lo aseguran.

¿Por qué lo hace? Porque es para lo que sirvo, me dijo una vez. Es lo que se me da bien. Pero yo sé que también es porque ama esa tarea.

He visto su colección, sabéis, la que ocupa una habitación entera en su casa. En las cuatro paredes y con estantes incluso sobre la puerta, allí guarda los que son solo para ella. Los recuerdos, sensaciones y sentimientos que encuentra cuando va trabajando y que captan su atención. Les ha puesto pegatinas en las que va indicado el lugar y la fecha en los que se tropezó con ellas. Algunos tarros parecen vacíos, en otros se mueve una suave neblina.

Es una tarea sumamente interesante, la de recoger las cosas que según nos dicen no podemos guardar. ¿Aún no me crees? Ve a verla, entonces. Hazle un encargo, entonces, y no temas revivir lo que te ofrezca la vida una y otra vez.

Ahora. En este preciso momento. En este mismo lugar.

